

jeg indser, at det ikke vilde være rigtigt i Dieblirket atter at gaa ind paa dette Spørgsmaal, og jeg skal derfor afholde mig fra nu at sige Andet end, at jeg ønskede som Grundlag for de Betragtninger, hvortil jeg maatte komme tilbage ved Behandlingen af Forslaget til Indkomstskatteloven eller ved 2den Behandling af Finantslovsforslaget at hævde, at Reservecapitalen for mig væsentligt er et Substitut for to Ting, nemlig dels for en Statsindtægt, der var pantsat for Rente og Afdrag af en vis Gjæld, og dels for to Femtedele af det Terrain og den Stat, som tidligere har vor hele Statsgjæld, og at Reservecapitalen maa nærmest behandles som et saadant Substitut, medens den slet ikke er nogen Reservecapital i dette Ord almindelige Betydning.

hvad jeg i dette Dieblirk ønskede at sige, er derimod kun dette, at det forekommer mig at være meget betænkeligt og lidet ønskeligt, om vi nu meget snart efter denne 1ste Behandling skulde gaa til 2den Behandling af Finantslovsforslaget, efter at vi nu alle have hørt, at Spørgsmaalet om Indkomstskatten staar i den allernærmeste Forbindelse med Finantslovsforslaget og navnlig ogsaa i Forbindelse med et yderst vigtigt Fortolkningsspørgsmaal, der her er kommet frem, nemlig Spørgsmaalet om Betydningen af en Position i Finantsloven. Hvis Forslaget til Indkomstskatteloven maatte være ikke blot vedtaget i det andet Thing, men ogsaa behandlet her i Thinget, inden vi gaa til Finantslovsforslagets 2den Behandling, saa vilde jo det nævnte vanskelige og vigtige Spørgsmaal om Finantsministerens Forpligtelse ved en Position i Finantsloven tabe hele sin praktiske Betydning. Hvis vi derimod ikke faae en Indkomstskattelov, saa vil Spørgsmaalet om Finantsministerens Forpligtelse overfor Jernbanebygningen ifølge den givne Bevilling til at forbruge 4 Millioner af Statsaktiverne foreligge langt stærkere end nu, og navnlig ogsaa saaledes, at, medens nu kun nogle enkelte Landsthingsmænd have behandlet det, saa vilde mange andre Medlemmer føle sig nødvungne til ogsaa at deltage i Forhandlingen derom. Jeg ønsker derfor, at vi ikke saa snart maa komme til at gjenoptage de i de sidste Dage førte Forhandlinger,

som vi jo have ført i temmelig lang Tid, og som ved Gjenoptagelsen væsentlig vilde komme til at dreie sig om de samme Spørgsmaal som nu, men saaledes at de dog maatte kunne lettes for en stor Del af disse. Imidlertid vil jeg ikke, naar denne Behandling er sluttet, foreslaa Nedsættelsen af et Udvalg, fordi det ikke forekommer mig, at der foreligger nogen Gjenstand til Drøftelse for et Udvalg, men jeg vil kun ønske, at der maa fremkomme en saadan almindelig Erkjendelse af, hvorledes Stillingen er, saavel hos ærede Medlemmer som hos den høitærede Formand, at han støttet til en Anskuelse om, hvad han mener vil finde Billigelse hos Medlemmerne, vil finde det rigtigt at lade Finantslovsforslagets Behandling hvile i nogen Tid.

Formanden: Med Hensyn til den sidste Bemærkning af den ærede Taler, der nu satte sig, skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at det naturligvis ved denne som ved enhver anden Leilighed er overladt til Formanden naar en Sag skal komme til 2den Behandling. Ganske vist har Forretningsordenen anvist en Maade, hvorvaa et vist Antal af ærede Medlemmer kunne udøve nogen Indflydelse i saa Henseende, baade til at fremme en Sag ved at forlange den sat paa Dagsordenen og til at holde en Sag tilbage ved at forlange den udstudt af Dagsordenen. Men i Dvrigt er det en Selvfølge, at Formanden ved denne Leilighed, som ved enhver anden, maa træffe Afgjørelsen, hvorved han naturligvis som altid vil stræbe at tage alle berettigede Hensyn under omhyggelig Overveelse. Forinden Spørgsmaalet ret kan foreligge, at binde sig eller at lade sig binde i saa Henseende, derom vil der imidlertid ikke kunne være Tale.

Madvig: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Madvig: Det har aldrig været min Tanke, at Formanden skulde binde sig. Det var blot en Henstilling, som jeg gjorde, idet